

Хиљаде и хиљаде година...

Од чега је саткан дан, сваки дан?

А од чега мјесец, сваки мјесец? Какве их то нити повезују и чине годину, чине вјечност? Јесу ли те нити довољно чврсте и јаке да све дане, мјесеце и године скупе у вјечност? Ако јесу, од чега су те нити?

Те нити, које чине ткиво нашег живота су од успомена, кратких секунди вјечности које живот значе. Свака та нит је подједнако важна јер „хиљаде и хиљаде година, не би било довољно да се опише кратки секунд вјечности“. Те нити, ти конци, не троше се на свакаква плетива: на промашене намјере, неискрене жеље, безвољне жудње, кајања и неспоразуме као што Превер каже у својој „Посјети музеју“. Кратки секунд вјечности за њега је онај у коме га је она пољубила, у коме је он њу пољубио. Тај пољубац, је ли он само додир усана или најинтензивнији љубавни тренутак и гест наклоности од кога задрхте кољена, па се у цијелом организму пали црвени аларм јер крв брже струји, а срце јаче куца? Ето успомене, ето нити која ће повезати сва ткива и дати живот.

„Богатство је за мене оно што могу понијети, било гдје да одем, а то су успомене, оне не могу пропасти, не могу се потрошити, ни изгубити, нити ми их неко може украсти“, каже Меша Селимовић. Ако изгубимо памћење, губимо себе. Заборављање је један од симптома смрти. Без сјећања престајемо бити људи. Сјећање је дневник који сви носимо са собом. Чија се још сјећања свде на кајања и неспоразуме? Зар се те нити не трају одмах, јер „они који стално носе лоше успомене и огорченост у себи, а очекују некакве плодове од своје молитве личе на људе који иду по води с пробушеним једром“. Зато, памтите кратке секунде вјечности, били они у парку Монсури у Паризу или негдје друго, важно је да су на Земљи, на Земљи која је Звијезда. Наше је сјећање најсавршенији дио свемира.

Александра Милошевић IV8